

Sindbad IIs historie

Af Steffen Helmuth

For anker i skærgården

Efter utallige opfordringer gennem årene fra bestyrelsen til medlemmerne om at bidrage med artikler, små historier gode råd eller læserbreve til vort lille medlemsblad har vores udmærkede formand H.W. nu taget de skrappe midler i brug, da kun meget få har fulgt opfordringerne.

En stafet indledes

På vores sidste vellykkede stævne i Dageløkke bordede bladets redaktion dvs. hr. og fru Wind en morgen Sindbad og pålagde os at skrive et indlæg til næste nummer. Der var gjort kort proces, hvordan undslå sig dels søvndrukken eller, hvad man nu er på et DFÆL træf, og dels ved tanken om, at man aldrig har bidraget med et ord. Men for at dette ubemærkede initiativ ikke skal blive en enlig svale, blev vi enige om at lade udfordringen køre videre, således at man afslutter sin artikel med FRIT at udpege næste skribent og naturligvis kun blandt medlemmer, hvilket spændingsmoment der nu er tilføjet vores lille blad, hvem bliver vinder eller taber, om man vil, næste gang.

Sindbads historie er min historie

Inden jeg afslører næste gæsteskrubent, vil jeg benytte min tildelte spaltepåds, på at fortælle lidt om vores skib Sindbad II, og hermed håber jeg ikke, at fremtidige bidragydere på nogen måde føler sig bundet af form eller indhold. Nogle vil måske finde det dybt uinteressant, hvorfor ikke hellere fortælle en god sejlerhistorie eller give nogle gode råd, om bevaring af de kære gamle klenodier, eller som en af mine "plastikkammerater" plejer at udtrykke det: "de gamle ormædte pæreskuder".

Kammerjunker

Sindbad II er bygget 1919 på "Engelhardt Decked Lifeboat Company" i København. Det er desværre aldrig lykkedes os at støde på kilder eller bekendte til dette foretagende, dog forlyder det, at virksomheden blomstrede op efter Titanics forlis 1913.

Konstruktøren, en kendt skikkelse i dansk sejlsport omkring århundredeskiftet, kammerjunker Ado von Lindholm tegnede en del både i skarp konkurrence med tidens førende konstruktør Alfred Benzon.

Højdepunktet i hans karriere var kutteren Verana med hvilken, han vandt Kattegatpokalen 1903. Til hans store fortrydelse vragede K. D. Y. året efter hans båd, som forsvarer af den eftertragtede pokal til fordel for Benzon's "Paradox". En farverig personlighed har han utvivlsomt været, idel dette udløste en af datidens største sejlsportsskandaler "Brobergsagen", mere om det i Jan Eberts "Danske lystbåde", i øvrigt ret underholdende læsning.

Lindholm konstruerede en del meterbåde, og den kønne "Havlit", som kun blev bygget i beskedent antal, fungerede i mange år, som øvelsesbåde i K.A.S. Tiden løb, på grund af utallige ændringer af måleregler, fra kammerjunkeren (herlig titel, jeg kommer til at tænke på "koldskål", en udmærket og nem ret til søs), og han koncentrerede sig mest om turbåde, som til gengæld blev et udtryk for nostalgi og tilbageskuen. Den hurtige udvikling skræmte, men her var der frit slag, han kunne læne sig tilbage og tegne en virkelig smuk båd, velsejlende men ikke just hurtig, alt er vist til fulde bevist på DFÆL - stævnerne. Ved bygningen af "Sindbad" og søsterskibet "Briza" (se "danske lystbåde") blev tilstræbt at skabe en søgående cruiser med så stor plads som mulig, men ikke større, end at 1 fast mand var nok.

Fakts om Sindbad II

Kort fortalt drejer det sig om en yawlrigget kuttertype, med skrogform, som en ældre 8 mR oprindelig gaffelrigget på begge master, men siden 1948 er mesanen ændret til bermuarig. Båden er på 10,05 br. ton fører ca. 80 m² på de fire "undersejl" og rummer en 4 cylindret 40hk "Marstaldieselmotor", dvs. en BMC motorblok fra en gammel engelsk taxa eller postbil, som på motorfabrikken Marstal er blevet renoveret og "marineret". Ilagt 1980.

Da Sindbad i dag fremtræder omtrent som i sine yngre dage, fristes jeg til i min beskrivelse af indretningen at citere fra en tidligere ejers langtursberetning.

Windfeldt-Hansen ved roret i 30'erne

Bror Poul Eilersen skriver:

"Selve indretningen er praktisk for en LILLE familie på 4 og 2 passagerer. Forude findes et moderne og hensigtsmæssigt pantry. Når familien sejler alene, hvad vi oftest gør, benytter vi tit pantryet som spisekøkken. Her findes en klapkøje for voksen (tidligere den faste mand), som benyttes af min 11 krigs søn Jan, på pantrybordet redes der op til en kort mand, som Kim på 7 år må siges at være. Gennem en skydedør agterover kommer man ind i toilettet, som er ret rummeligt, og som foruden W.C. har håndvask med rindende vand. Ude i borde er der et stort klædeskab.

Agten for toilettet findes en hyggelig salon med bogreoler, skabe og sideborde for enden af hver sofa. Ryggene til de magelige sofaer kan slås ned og om styrbord findes Pullmann-luksus køje annekteret af "skipperinden", om BB bag ryggen findes hylder til "stores". Agten for salonen: Indretning for to gæster i køjer, som kun går halvt ud under dækket og som er let tilgængelige. Der findes to små bænke foran køjerne, hvor man kan sidde under af- og påklædning. Dækslet over motoren i denne afdeling tjener som kortbord osv. osv".

Det skal nævnes at beretningen omhandler en langtur til Holland foretaget i 1950. På 3 uger gjorde familien turen fra København via Kielerkanalen, Nordsøtur, kanalsejlad til Amsterdam - på slæb til Helder og derefter retur. Tilbagelagt distance: 885 sømil. Ret godt klarer. Denne beretning vandt da også KDY's konkurrence for langfart og præmien blev overrakt af dronning Aleksandrine.

Navnet Sindbad

Båden har haft mange ejere gennem årene, men navnet Sindbad II har fulgt den næsten fra begyndelsen. Murermester Åge Kristoffersen, Vejle, som ejede båden i 1922/23, gav alle sine både dette navn derfor nummeret. Hans sidste og største båd Sindbad III sejler også i dag under dansk flag, men med nyt navn. 7/3 1933 overtog en anden "Vejlematador" nemlig Windfeldt-Hansen fra bomuldsspinderierne Sindbad II. Desværre er tilsynsbogen for ikke-indregistrerede fartøjer, som heldigvis har fulgt båden fra begyndelsen meget mangelfuld, men vi formoder, at næste ejer i rækken var føromtalte B. Eilersen fra 1943. - Bortset fra en kort afstikker til Fyn i midten af halvfjerdserne, har båden siden været hjemmehørende på Sjælland, heraf de fleste år i København og omegn.

Da Da jeg brækkede disse planker ud, udbrød en svend som stod i nærheden; "Hvem fa 'en er det der tømmer lokummer her" - Det var ikke overdrevet

Godt med en syns- og notatbog

Jeg kan ikke undlade at gøre opmærksom på, hvor værdifuldt et initiativ DFÆLE har taget ved at indføre en syns- og notatbog. Undertegnede erhvervede båden i 1980 nærmest som vrage, den havde ligget totalt uvirksomt hen i Christianshavns kanal i to år. Men selvom den var udstyret med et uklædeligt "doghouse" og en plastikjolle på ruftaget, havde den stadig "sjælen" og et umiskendeligt oprindeligt præg.

Pantry udtaget og svøb repareret

En vanvittig ildsjæl

Gode råd var dyre, skibet havde tydeligvis ikke set den faste mand i mange år, så alternativet måtte i mit tilfælde være at finde en medejer, for at få tingene til at hænge sammen såvel økonomisk som arbejdsmæssigt. Jeg var så heldig på et navigationskursus, at finde en lige så vanvittig ildsjæl med kærlighed til gamle skibe. Det resulterede i et kompaniskab mellem to vidt forskellige mennesker med vidt forskellig baggrund. Jan T'felt er ingeniøruddannet og arbejder i det daglige med byfornyelse, jeg er musiker, cellist i Sjællands Symfoniorkester. Naturligvis var det aldrig lykkedes uden stor forståelse, interesse og hjælp fra vores respektive koner. Vi er lidt stolte af, at båden har sejlet hver sommer siden, trods ret store vinterprojekter visse år. Foruden to værftsbesøg på Ebbes Bådebyggeri Marstal henholdsvis 82 og 87, hvor en stor del af bunden og det meste af agterpartiet er udskiftet, har vi hver år haft opgaver, der rækker ud over almindelig vedligeholdelse. En mere detaljeret redegørelse af disse forhold, vil jeg spare jer for her, men forhåbentlig kan eventuelt interesserede inden længe søge disse oplysninger i SYNS og NOTATBOGEN.

Steffen, Sindbad II

FOLKEBÅDEN

tidsskrift for Dansk Forening for Ældre Lystfartøjer

Nr. 104 maj 2010

FOLKEBÅDEN
en fantastisk
historie

**Kom til træf i
Sundby**

30 år med Sindbad II

15 år er gået, siden jeg sidst meldte mig med en artikel til bladet. Det var første indlæg i en artikelserie som vi kaldte 'Stafetten'. Opfordringen kom fra daværende formand Henning Wind-Hansen og artiklen handlede selvfølgelig om vores dejlige og smukke skib Sindbad, som jeg siden anskaffelsen i 1980 og på daværende tidspunkt delte med Jan t'Felt og ikke at forglemme vores tålmodige koner.

Artiklen blev bragt i DFÆL-Bladet nr. 45 og har indtil for nylig kunnet læses på DFÆLs hjemmeside. Så en gentagelse af beretningen som var Sindbads historie fra byggeåret 1919 og frem vil jeg ikke trætte bladets læsere med. Dog vil jeg kort resumere: båden blev konstrueret af kammerjunker Ado von Lindholm, en fremtrædende person i dansk sejlsport, og bygget på Engelhardts Docket Lifeboat Company i Kastrup. Den var i mange år hjemmehørende i Jylland hvor den bl.a. i en årrække tilhørte konsul Holger Windfeldt-Hansen, direktør for bomuldsspinderierne i Vejle. Bortset fra en kort afstikker til Fyn har båden i nyere tid (efter 2. verdenskrig) været hjemmehørende i Sjællandsområdet, hovedsagelig Øresundskysten.

Alene med glæden og ansvaret

Jeg har nu 1. maj i år været den lykkelige ejer af Sindbad i 30 år (jeg fatter det ikke rigtigt!) dvs. de første 20 år var vi to lige partnere i 'rederiet' som Jan plejede at udtrykke det: Det var et perfekt partnerskab. Vi delte sejltiden uden problemer, og når det drejede sig om arbejdet på bådpladsen, var der bare ikke så meget at snakke om – vi havde fra dag ét fundet de opgaver, der passede os, og heldigvis faldt vi ikke over hinanden. Det var et perfekt makkerskab.

Desværre måtte Jan af helbredsmæssige grunde trække sig ud af samarbejdet i 2000. Fra begyndelsen havde vi udarbejdet en samarbejdskontrakt, som vi dog heldigvis aldrig havde haft brug for. Først da jeg skulle købe Jan ud måtte vi lige ty til paragrafferne, men takket være klare linjer kunne også denne opgave løses til

Sindbad på Øresund med Jan og Steffen

begges tilfredshed. Jeg havde ikke dengang for ti år siden forestillet mig, at jeg skulle stå som eneejer ret længe. Men båden var som et barn for mig, jeg kunne bruge al den fritid, jeg ville på at renovere, skrabe og male og ikke at forglemme, sejle når jeg havde tid og lyst. Det var i nogle år helt rart ikke at skulle dele med nogen, men tiderne skifter.

Vi deler gerne glæden – og ansvaret

Nu er jeg fremme ved det, der er mit egentlige ærinde med denne artikel. HVAD NU? Jeg har ikke længere den tid og naturligvis heller de kræfter, der skal til for at holde Sindbad i den stand 'hun' fortjener. Med familie, der nu også tæller to små pragtfulde børn hænger det simpelthen ikke sammen længere, hvor meget vi end alle holder af båden.

Der er sikkert en del, der kan nikke genkendende til den situation, og mange vælger at sælge eller at skifte over til fjenden (læs: glasfiber). Jeg har ikke lyst til nogen af delene, men sysler naturligvis med tanken om, at et så unikt fartøj som Sindbad snart skal føres videre af nye friske kræfter.

En så speciel båd med stor sjæl og så meget historie kan man i virkeligheden ikke føle et ejerforhold til – den er bare til låns akkurat som med ens børn. Desværre ser det ud til, at vi træbådsejere er ved at være en uddøende race efter bådsalgsannoncerne at dømme. På den anden side er interessen glædeligt nok visse steder, her tænker jeg f.eks. på mit eget område København, tiltagende når man ser på aktivitetsniveauet i KTS.

Tanken om at danne en forening eller som det blev foreslået: et interessantselskab omkring store lystbåde, er måske den eneste vej frem i dag, hvis vi ikke lige så stille skal se 'flåden' skrænke ind til kun at rumme små overkommelige bådtyper.

Jeg håber ikke jeg skal annoncere i udlandet f. eks. Tyskland, hvor man så vidt jeg er informeret, men også hver sommer ved selvsyn må konstatere, er meget længere fremme omkring bevarelsen af den sejlene kulturarv.

Vi bliver nødt til at slå os sammen om bådene.

Det er tidskrævende og dyrt, og støtteordninger er en by i Rusland. Jeg er slet ikke slået af pinden endnu, og i virkeligheden håber jeg bare at høre fra nogen, som har tid og lyst og naturligvis også lidt penge til sammen med mig at føre nogle af disse tanker ud i livet.

Beundret og respekteret

Sindbad er en vidunderlig turbåd – en stolt svane på havet. Den sejler godt og kan klares af én kyndig plus en

En gammel fisker fra Juelsminde beretter om den gamle ejer Windfeldt- Hansen, at hans weekendture ofte gik til Juelsminde hvor han blev gode venner med fiskerne. Han forsynede dem under krigen med net fra sit bomuldsspinderi og blev æresmedlem af deres forening. (Foto 1938)

Dette er en typisk brik til det omtalte historiske puslespil.

gast/gæst/kone/kæreste/stort barn som blot skal passe roret når der sættes/skiftes sejl og naturligvis kunne springe lidt rundt ved havnemanøvrer. Den bliver beundret og lagt mærke til, hvor vi end kommer hen i Danmark og vores nabolande. Og hvert år bliver der lagt nye brikker til puslespillet om dens historie, idet vi overalt møder folk, der husker hændelser, eller som har kendt tidligere ejere af båden.

Jeg har en af de bedste pladser i Svanemøllen så mon ikke nogle friske folk måske med tilknytning til KTS kunne tænke sig at få nogle uforglemmelige oplevelser med at føre Sindbad videre både til lands og til vands. Hvordan konstruktionen omkring ejer og brugerforhold skal se ud, har jeg endnu ikke gjort mig så mange tanker om. Det kunne være interessant at høre, om andre har erfaringer med de dele, så hermed et 'stafetten' givet videre til et indlæg i næste nummer. Interesserede kan skrive eller ringe.

Min mail er stef@email.dk og telefon 21627014

Steffen Helmuth